

[Chr. Madsen.]

Når det nu er sådan, at vi i Ålborg har landets største arbejdsløshed, så vil der være store muligheder for, at man i dette område kunne gennemføre det, man kalder elementbyggeri eller fabrikkfremstillede huse. Der bliver jo i øjeblikket opført ca. 2 000 elementhuse i Sønderjylland. Der er den fornødne arbejdskraft i Nordjylland til at gennemføre noget tilsvarende, og der er en meget stor bolignød, så jeg vil henstille til den højtærede boligminister, at han tager hele dette spørgsmål op til nærmere overvejelse; måske kunne man komme så vidt, at der blev vist et ekstraordinært initiativ bl. a. med hensyn til bygning af elementhuse i dette område.

Det er ikke alene boligministeren, der kan tage et initiativ i Ålborg; hele regeringen burde træffe foranstaltninger til, at der skete afgørende ændringer. Jeg sagde før, at vi har landets største arbejdsløshed i Ålborg by; det har vi haft gennem mange år. Medens det efter statistikken for september i øjeblikket er sådan, at arbejdsløsheden i det øvrige land ligger fra 1 til 3 pct., viser statistikken, at arbejdsløsheden i Nordjylland ligger helt op til 9 pct. Det må naturligvis indrømmes, at de procenter, jeg her har nævnt, er lavere end procenter, man hidtil har set, men forholdet er stadig væk det samme; i det nordjyske område har man en arbejdsløshed, man ikke kan komme til livs, og årsagen dertil er let at se. Man benytter ikke de gode konjunkturer til at fremskaffe de fornødne industrier, til i fornødent omfang at udflytte statsinstitutioner eller på andre områder gøre det, der er nødvendigt for at skabe en udvikling i Nordjylland.

Jeg mener, at regeringen burde se nøjere på problemet. Kan man ikke løse det nu, hvor der er forholdsvis gode konjunkturer, vil arbejdsløshedsproblemet og egnsudviklingsproblemet i området, den dag konjunkturerne eventuelt går den anden vej, blive betydelig alvorligere.

Jeg vil med disse ord henstille ikke alene til boligministeren, men også til de øvrige højtærede ministre, at tage spørgsmålet om egnsudviklingen i Nordjylland op til alvorlig behandling og gøre det mere effektivt, end man har gjort det tidligere. Hvis man vil tage spørgsmålet alvorligt, tror

jeg ikke, det er særlig stort. Der skal ikke ret meget til for at skaffe den fornødne beskæftigelse til de folk, der går ledige. Men spørgsmålet er jo i denne sag som i mange andre sager: har man viljen dertil? Hvis det er tilfældet, vil man kunne opnå store resultater.

K. B. Anderson: Vi har her i landet i det sidste par generationer — og da navnlig i årene efter den sidste krig — været vidne til en udvikling inden for den danske presse, som i høj grad må vække til eftertanke og påkalde bekymring hos alle, der lægger vægt på en fri og alsidig politisk debat. Jeg tænker på den bladdød, der alene i de sidste 15 år har kostet omkring et halvhundrede dagbalde livet.

Hele dette spørgsmål blev jo drøftet meget landet over i forbindelse med Dagens Nyheders lukning, og det var helt forståeligt, at denne begivenhed, som jeg i øvrigt slet ikke her skal komme ind på, måtte sætte emnet stærkt på dagsordenen i den offentlige debat. Men når det er sagt, må det tilføjes, at netop den voldsomme opsigst, tabet af dette københavnerblad vakte, viser, hvor urimelig stærkt hovedstaden dominerer i den offentlige debat, for Dagens Nyheder var trods alt kun ét, omend et markant, led i den lange kæde af ofre for bladdøden i de senere år, hvor en række provinsblade med betydelig tradition og indsats bag sig har måttet lade livet. Under denne udvikling er det gamle firebladssystem i de danske købstæder totalt brudt sammen, og samtidig har vi været vidne til en stærk koncentration inden for de bestående blades kredse.

I en artikel i Verdens Gang har lederen af pressemuseet i Århus, Niels Thomsen, med nogle meget sigende tal belyst denne udvikling. Niels Thomsen nævner, at medens de to store bladhus i København i 1925 havde 20 pct. af hverdagssalget, havde de i fjor over 35 pct. Samtidig gik de andre hovedstadsblade ned fra 22 pct. til 7½ pct. Han peger videre på, at de 13 største provinsblade i 1925 havde 16 pct. af hverdagssalget mod i fjor 27 pct., medens de mindste blade samtidig gik ned fra 24 til godt 10 pct. Vi ser altså begge steder den samme tendens: de store bliver større og de små endnu mindre.